

LOVOGEVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1988

24. årg.

Forfølgelse

Salige er de som lider forfølgelse for rettferdighets skyld, for himmerikes rike er deres. Salige er I når de spotter og forfølger eder og taler allslags ondt mot eder for min skyld, og lyver det. Gled og fryd eder! for eders lønn skal være stor i himlene. (Mt. 5,10–12)

Har du fiender, så prøv nøye om du kan si som din Frelser: De hater meg uten grunn. Kan du si det, så vær ikke så meget bedrøvet. Kan du si: De forfølger meg for rettferdighets skyld og håner og taler ille om meg for Kristi skyld, da gled deg, for din lønn skal være stor i himlene. Har du sådanne fiender på jorden, så har du en venn i himmelen som er mektigere enn alle disse. Han kan vel beskytte deg. Mange uforskyldte fiender, stor lykke. Hvordan det? Der hvor en blir plaget av mange fiender, der er det megen bønn, og der hvor det er megen bønn, der er det stor velsig-

nelse. Dine fiender må fremme din lykke. Ved dem lærer du å kjenne dine feil. De sier deg hva dine venner ofte ikke vil si deg, og ditt eget hjerte gjerne vil dølge for deg. Dessuten gir de anledning til å øve forsonlighet og mildhet, og på den måten overvinne det onde med det gode. Gjør du det, så har du likså mange æreskranser i himmelen som du har fiender på jorden. De arbeider da ikke til din skade, men til ditt beste. De samler blomster til din krans og edelstener til din krone. Så megen vanære i verden, så mange blomster, så megen forfølgelse så mange klenodier. Men har du selv forårsaket fiendskapet, så ydmyk deg, bekjenn din urett og forson din bror. Ydmykhets og mildhet sømmer seg for den kristne.

H. Müller

Ordet om korset

Kjernen i det profetiske budskap i Skriften er innbefattet i ordet om korset. Derfor vil vi til sist stanse for det.

Evangeliet kalles *ordet om korset*. «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» (1 Kor. 1,18).

Vi bør merke oss at apostelen ikke fremhever «ordet om krybben» eller «ordet om oppstandelsen», men «ordet om korset». Det er neppe tilfeldig. For det var på korset at skyldbrevet ble utslettet og gjelden betalt (Kol. 2,13–14).

Grunnvollen for vår tro ble ikke lagt i stallen i Betlehem, heller ikke i salen i Jerusalem, men på Golgata. Det var her det lød: «Det er full-

brakt» (Joh. 19,30). Seieren ble vunnet langfredag og stadfestet ved Jesu oppstandelse påskedag.

Det store som skjedde på korset var at Jesus *sonet* vår synd og skyld – og at Gud ble *forsonet* (2 Kor. 5,18–19).

I våre dagar blir forsoningen ofte forkynnt som en befrielse fra djevelens, syndens og dødens makt. Jesu liv og Hans død på korset er en kamp mot Satan for å kjøpe oss fri fra Satans herredømme i våre liv. Slik blir det ofte fremstilt.

Oppstandelsen blir dermed sentrum i forkynnelsen. Den blir forkynnt som Jesu overveldende seier over Satans, syndens og dødens makt. Vi er nå fri fra disse forervsmaktene.

Ja, mye av dette er sant, men det er ikke dette som er forsoningen i *bibelsk* forstand. Dette har med forløsningen eller helliggjørelsen å gjøre, men ikke med forsoningen. Man taler om følgene av synden, men ikke selve grunnskaden. Derfor blir frelsesbudskapet ofte forkludret.

Forsoningen forkynnes også idag som noe som skjer *i oss*. Jesu liv, Hans omgang med syndere, Hans kærlighetsdød på korset, det skal ta fra oss vår skyldfølelse. Jesus elsker oss. Vi skal ha fred i vårt hjerte, glede og frimodighet – og få styrke ved å avlegge vår skyldfølelse. Dermed skjer det en forskyv-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.
Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd
Telefon 05-558363
Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.
Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33
Red. Einar Kristoffersen, Symrevn. 17 H.
3770 Kragerø.
Tlf. 03-990845
Norsk Luth. Lekmannsmisjon
Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø Tlf. 04-433685
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

ning av budskapet fra bibelsk teologi til menneskelig psykologi.

Disse to måter å forkynne forsoningen på er svært utbredt i dag og opptrer gjerne side om side. Man har forlatt eller forvrengt bibelens tale om Jesus og forsoningen.

Guds hellighet er blitt borte i vår erkjennelse. Vårt problem er ikke lenger Gud og Hans hellige vrede over vår synd og skyld. Nei, Gud er på vår side. Våre problem er djevelen og oss selv. Men Gud vil hjelpe oss. Jesus har beseiret djevelen, og vi skal seire ved Hans kraft. Slik tenker mange.

Ifølge bibelen er *ikke* vårt hovedproblem djevelen, men GUD SELV. Menneskets egentlige nød er at det har Gud imot seg. Mennesket er under Guds vrede og dom (Rom. 1,19 og Ef. 2,3). Vi er *skyldig* overfor Gud. Fordi vi er under Guds vrede, har Gud *overgitt* oss til syndens makt og herredømme (Rom. 1,18–32).

Den alvorligste skade vår synd gjør, det gjør den ikke på denne jord, men i himmelen. Synden gjør mye skade på denne jord, det er sant. Og det er som om vår tids kristendom samler *all* oppmerksomhet om den skade synden gjør i denne verden.

Den skade synden gjør her på jorden er *for intet* å regne mot den skade den gjør i himmelen (Ps. 51,6). Der hvor Gud har sin bolig, er syndens skade langt verre. Det er uunngåelig at et møte mellom Guds hellige natur og menneskets

syndige natur må føre til døden. Guds vrede kan vi ikke sammenligne med noen annen ulykke på denne jord. Da hjelper det ikke med noen forbedring av vår natur.

Men, det må skje en *soning*. Det har i historien bare skjedd soning én eneste gang – det var på Golgata (Hebr. 9,26–28 og 1 Joh. 4,10).

Vi bør merke oss at i Det nye testamente (f.eks. Rom. brevet) finner vi mange ord fra rettsspråket, som lov, anklage, synd, skyld, lovbrudd, dom, død, frifinne, rettferddiggjøre osv.

Evangeliets bakgrunn er Guds vrede. Det er ved å *fjerne* vår *skyld* at Jesus frelser oss fra Guds vrede – og frir oss dermed også fra djevelens og syndens makt. Det er viktig å merke seg rekkefølgen i Kol. 2,13–15:

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, –(v 14).

«Han avvæpnet maktene og myndighetene, – (v 15).

Det vil si: 1) Jesus sonet syndens skyld. 2) Jesus beseiret syndens makt, og dermed fikk Han sterke til bytte (sml. Es. 53,12).

Det er viktig å tenke *bibelsk* om dette. Skylden – overfor Gud – er det primære. Treldommen under syndens makt er en følge av dette, og ikke omvendt.

For, dersom en forveksler årsaken til nøden (skylden) med følgene av nøden (fordervsmaktene), vil en komme til å gripe feil med hensyn til det *middel* som frelser og frigjør.

Kristus har tatt seg av vårt skyldbrev. Nettopp ved å lide vår straff har Han tatt seg av vår sak. «*Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet Han ble en forbannelse for oss*» (Gal. 3,13). Som stedfortreder var Han skyldig til døden.

Ifølge Bibelen er synden en så forferdelig sak, at vårt forhold til Gud ikke kunne gjøres godt igjen uten *ved soning* – dvs. en straffelidelse for synd som medfører døden. (Es. 53, 4–6 og 1 Pet. 2,24).

På korset ble virkelig Kristus forlatt av Gud (Mt. 27,46). Kristus hadde erfaring av Guds vrede og dom i sin samvittighet, for at vi gjennom Hans stedfortredende skyldoffer kunne bli satt fri i vår samvittighet. «Jesus, Ham ser vi, fordi Han led døden, kronet med herlighet og ære; forat Han ved Guds nåde skulle smake døden for alle» (Hebr. 2,9).

Det som gjør et menneske *levende* med Kristus, det er ordet om *syndenes forlatelse*. «Dere gjorde Han levende med Ham (Kristus), idet Han tilgav oss alle våre overtrødelser». (Kol. 2,13). Uten soning kan det ikke bli tale om noen virkelig tilgivelse. «Uten blod blir utgydt, skjer ikke forlatelse» (Hebr. 9,22).

Når Gud har strøket ut skyldbrevet og tilgitt vår synd, har de onde makter egentlig ikke noe mer å si. Djevelens våpen er synden. Der synden er sonet, mister djevelen sin makt. Når et menneske – ved

Åndens lys – får se at skyldbrevet ble strøket ut på grunnlag av Jesu verk på korset, da er Satans makt brutt. Da blir samvittigheten satt fri ved troen på Jesus Kristus, Satan taper herredømme når det frigjørende budskap om Jesu forsoningsverk lyder.

«Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh. 8,36). Derfor er det ikke på tankens, men på *samvittighetens* vei at du griper forsoningens hemmelighet.

Luther sier: «Kristus, Kristus på korset, se i Ham alle dine synder sonet, i Ham døden overvunnet, i Ham helvete uten noe krav på deg.»

Etter at Gud har lagt frelsens grunnvoll for oss på Golgata kors, så er «ordet om korset» det budskap vi kanære Gud med i vår forkynnelse. Gud æres når Jesus Kristus – Guds Sønn – blir forkynnt som et soneoffer for våre synder (Sml. Es. 42,8 og 48,11). Derfor kunne apostelen vitne: «For jeg vil ikke vite noe i blant dere uten Jesus Kristus og Ham korsfestet» (1 Kor. 2,2).

Den åndelige situasjon i dag synes å peke på at nettopp her må *forkynnelsen* sette inn dersom vi skal kunne forvente en fornyelse av Guds folk og en vekkelse blant verdens barn. Det er bare det i din tjeneste for Jesus som merkes av korset, som bærer evighets frukt.

Vårt budskap må være at det evige liv oppnås ved å feste blikket på den korsfestede Jesus Kristus.

Gjenførelsens under skjer når ordet om Jesu opphøyelse på korset blir forknyt (Joh. 3,14–16).

Når et menneske tar sin tilflukt til Jesus og Hans soneoffer, blir det rettferdigjort av tro på Jesus (Rom. 4,1–8). Rettferdigjørelsen er ikke å sammenligne med en helbredelse eller en prosess, der jeg blir mer og mer rettferdig og kristen, men det dreier seg om en *domsakt* – for himmelens domstol (sml. Kol. 1,21–23).

Å bli rettferdigjort av tro vil si å bli *frifunnet* for Gud i selve dommen (Rom. 5,16). Men selve grunnlaget for at jeg kan bli frifunnet for Gud, er Guds Sønns stedfortredende straffelidelse på korset. Ved troen på Jesus går vi fri. Nå er Jesus ved Faderens høyre hånd, og Hans navn er «Herren vår rettferdighet» (Jer. 23,6).

Budskapet i 2 Kor. 5,21 kan uttrykkes slik: «Jesus Kristus som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, forat vi i Jesus Kristus skal bli rettferdige for Gud».

Hva er rettferdigjørelsen? «Den består i at den treenige Gud av bare nåde frikjenner en botferdig og troende synder både fra synd og dens straff, og i stedet tilregner ham Kristi rettferdighet. Ja, anser ham i Kristus som om han aldri hadde syndet» (Pontoppidan).

Så er det dypest sett *evangeliet* som er drivkraften i misjonen. «For Kristi kjærlighet tvinger oss»

(2 Kor. 5,14). Det er evangeliet om Jesu person og verk som føder og skaper misjons-sinn. Det beror ikke på kunnskap, men på *åpenbaring* (Gal. 1,15–16).

Evangeliet og dets vesen driver kristne mennesker ut med *ordet om korset*, dit hvor det tidligere aldri har lydt (2 Kor. 5,18–20). «Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme» (Mt. 24, 14).

I dag tales det mye om historien og hvordan den skal forstås. Det fremsettes forskjellige tolkninger av historien – ut fra menneskelige og filosofiske ideer.

Men ut fra Bibelen er det klart at historien skal forstås ut fra én synsvinkel: Guds førelse av sine frelste mot målet – himmelen. Det som skjer i denne verden, har det ene mål: at de frelste skal føres frem som en ren brud for brudgommen Jesus Kristus – i herlighet.

Derfor er Guds rikes historie nøkkelen til forståelse av denne verdens historie. Andre rikers historie – som omtales i Det gamle testamente – har bare betydning forsåvidt som de berører Israels skjebne.

Til syvende og sist er vår tids historie kun av betydning i den grad den berører den kristne menighet og det mål Gud har satt for den.

Det som virkelig har betydning i verden, er GUDS RIKE. Enda er

det under oppbygning, men til sist skal det nå sin fullendelse. Andre begivenheter i historien har kun verdi i den utstrekning de er knyt-

tet til dette mål. «SE, JEG GJØR ALLE TING NYE» (Åp. 21,5).

(Fra Dag Risdals «Levende forkynnelse eller tomme ord?»)

«Eg veit den stad eg skal springa til»

Det er Matias Orheim som seier dette i sangen sin: «Ved Jesu føter ei stille stund, *Når orda kjem frå Hans eigen munn* – då er det hugnad å leva her». «– Då ynskjer eg ikkje meire her». «– Den største løyndom får løysing her». Og så v. 4: «Så lat då kome kva koma vil, *Eg veit den stad eg skal springa til*, Der eg med JESUS åleine er. Kven kan då standa imot oss her?» Sangboken nr. 54.

I eldre utgåve av denne sangen heitte det: «Når eg og Jesus åleine er». Og «ein kristen i heimbygda sa til meg», fortalte Orheim, «jaså, du set deg sjølv føre Jesus, du». – Då fann eg ut at: «– eg med Jesus» var betre, sa Orheim til meg ein gong eg møtte han i Hardanger.

«Eg veit ein stad eg skal springa til», kom det for meg nyss. Og det minner om «*Fristaden*», der blodhevnaren ikkje når ein. Og det er kort sagt: *Kristi forsoning!*

Kvil i forsoninga til du atter er varm, seier Rosenius. Ja, det er sikkert. Mange av oss treng i dag: Kvile!

Og du er velkommen til Jesus Kri-

stus! Høyr no dette Han seier: «Kom til Meg, alle de som slit og har tungt å bera! Hjå Meg skal de få kvila dykk ut.» Mat. 11:28.

Lat ingen ting få hindra deg! «*Fly for ditt livs skuld*» frå alt slikt! Har du ein stad du kan *springa til*? «Der vert eg alltid i striden ny».

*Med helsing
Andreas A. Bø*

Barn av Gud! Av Erik Lillebostad

Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi. Derfor kjenner verden ikke oss, fordi den ikke kjenner Ham. 1 Joh. 3,1.

Hyem er Guds barn? Er det alle som er døpt og konfirmert, går gjerne i kirken, deltar i nattverden, går kanskje av og til på bedehuset, ber mye om alle ting. På toppen av alt dette, godt fornøyd med sin kri-

stendom? Trenger ingen renselse og tukt.

Jesus sa en gang: De friske trenger ikke til lege, men de som har det vondt. Hva er det som er så vondt hos Guds barn? Det er som Per Nordsletten skriver i en sang:

O, min Frelser så kjær, hvor elendig
jeg er, med et hjerte fordervet av synd
I fra hode til fot, hjertets innerste rot
kun en eneste masse av synd.

Bli du stetse hos meg, i min hardbare stird
gi meg nåde å være på vakt!
All den syndige lyst som jeg bær i mitt
bryst, slå den ned med din veldige makt!

Fremfor alt la ditt blod, denne rensende
flod, være daglig mitt kjæreste sted
Hvor jeg senker meg ned, hvor jeg finner
min fred – Herre, det er det største jeg vet.

Guds barn er vel kjent med kamp og strid i denne verden. Vi tåler ikke å være for lenge på Tabor. Peter ville bygge tre hus der, men Jesus tok dem med seg ned i dalen igjen. Slik gjør Han med sine også i dag. Han kjenner våre to naturer, ånd og kjød, bedre enn vi selv.

Paulus var vel kjent med dette, som det også går fram av Rom. 7. I mitt kjød bor det intet godt, sier han. Viljen hadde han, men maktet

det ikke. Han hadde lyst til Guds lov etter sitt innvortes menneske. Men han ser en annen lov i sine lemmer, som strider imot loven i hans sinn, og tar han til fange under syndens lov, den som er i hans lemmer.

Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Svaret hadde han. Ved Jesus, vår Herre! Så sier han videre: Så tjener jeg da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.

Disse to naturer blir aldri enige i et levende Guds barn. Skal heller ikke være det, sier den samme Paulus. Prøv aldri å få ditt eget *jeg* til å bli godt. Det fører i verste fall til at du blir en fariseer.

Ta dere først og fremst i vare for fariseernes surdeig, sa Jesus, til sine disipler. Hva er det som er så farlig med fariseismen?

En fariseer er ikke det som han gir seg ut for å være. Det han sier med munnen sier han ikke med hjertet.

Dette er det vesentligste. Og dette er det vi blir mest fristet til å ligne ham i. Å være helt sann i sin kristendom, og eie i hjertet, det en vitner med munnen, det er tyngre enn en tror, før en har prøvd det, sier Hope.

Et vitne som sier mer enn det har sett, kan få de alvorligste følger i en jordisk rettssak. Hvor meget verre blir det ikke overfor himmellens dommer, som ser alt.

Det var til Guds sanne barn som kanskje er under lutringens ild, jeg

så gjerne ville gi noen trøstende ord. Et av de sikreste kjennetegn på Guds barn finner vi i Rom. 8,14; For så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn. Jesus sier: *Sannhetens Ånd*. Vi må være klar over, at det finnes en som heter *løgnens ånd*, men den skal jeg ikke komme inn på her. Sannhetens Ånd taler ikke av og om seg selv. Det Han hører skal Han tale. Han skal herliggjøre meg, sier Jesus, for Han skal ta av mitt og forkynne dere.

Han vil herliggjøre Kristus for oss. Jesus sier i sin ypperstepreste-lige bønn: Og den herlighet som du har gitt meg, den har jeg gitt dem, for at de skal være ett, likesom vi er ett. Jeg i dem og de i meg, forat de skal være fullkommet til ett, så verden kan kjenne at du har utsendt meg.

Så mange som drives av Guds Ånd er født av Ånden, og kan ikke synde med fritt forsett. Vi snubler nok alle, når veien blir kronglete og bratt, men da kommer Han oss i møte og reiser oss opp igjen.

Barn av Gud? Vi har flere kjennetegn på Guds barn i vår Bibel. Et sikkert kjennetegn finner vi i Hebr. 12. Der blir vi minnet om at vi har glemt den formaning som taler til oss, som til barn. Min sønn, akt ikke Herrens tukt ringe, og bli ikke motløs når du refses av Ham. For den Han elsker, den tukter Han, ja, Han hudstryker hver sønn som Han tar seg av. Det er for tuk-tens skyld, at vi tåler lidelsen. Gud

gjør med dere som med sønner. For hvem er den sønn som hans far ikke tukter? Er vi uten tukt da er vi uekte barn. Videre nevner apostelen om våre fedre som vi hadde til opptuktere. Disse tuktet oss bare for noen dager etter sitt tykke. Men Han, *Gud*, tukter til vårt gavn, for at vi skal få del i Hans hellighet. Få del i Hans hellighet! Det svimler for tanke og fornuft. Likevel tror vi det slik som det står. Men vi må ikke glemme dette. Skal Gud få helliggjøre oss, da må Han få lov til å korsfeste og døde vårt kjød, og dette blir lidelsen vår. Ja dette er vår bitre lidelse, Da klager vår onde natur over hvor ulykkelige vi er. Rosenius sier noe om dette. «Du sier kanskje, jeg er ikke misfornøyd for at Han døder mitt kjød. Det er mine bitre lidelser, som gjør meg ulykkelig.

Du vil altså bli korsfestet og dødes, men uten lidelse. Du vil lide korsets død smilende. Du vil ha nangler gjennom hender og føtter, men uten smerte.

Ja, så uvettig kan våre tanker tumle seg. Vær klar over at det gamle menneske ikke kan bli dødet uten lidelse. Har du bedt Gud om å døde ditt kjød, så skal du ikke undre deg over at det er meget bittert som vil ramme deg. Gud hører meget gjerne når du ber Ham om å døde ditt kjød og øke nåden for deg. Men Han kjenner ikke noen bedre måte å gjøre det på, enn ved lidelse, vanskeligheter, fristelser, (prøvelser), kors og bedrøvelse.»

«Mislykkede individer», var det visst sagt på mirakelkonferansen på Jordal Amfi, sommeren 1985. Det stemmer ikke ifølge Guds ord. Det står, at som Han var, da Han vandret her på jord, så er og Hans søsken i denne verden. Jesu vandring her på jord, var en lidelse fra krybbe til grav. Det var ikke for seg selv Han behøvde gjøre det. Men det var for meg og deg.

Apostelen minner om å gå ut til Ham utenfor leiren og bære Hans vanære, for vi har ikke her en blivende stad, men søker den kommende. Lovoffer for Gud det er: Frukt av lepper som priser Hans navn.

Om tukten sier apostelen: All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som derved

er blitt oppøvd rettferdighets salige frukt.

Her ligger en stor åndelig visdom som jeg ikke våger å prøve å tolke. Men holder vi ut inntil enden, så skal vi få oppleve den.

Jeg er vintreet, dere er grenene, sa Jesus, Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar Han bort. Og hver gren som bærer frukt, den renser Han, for at den skal bære mer frukt. Vi har sett på et hvilket-som helst renset frukttre, hvor grenene er bøyet av frukt.

Lykke til troende, lidende, søsken i Herren!

Jeg venter tålmodig, tilfreds med min lodd

Til engang hvert hvorfor får svar
En arv uten like hos Gud jeg har fått

Det herlige håpet jeg har.

Herre, hjelp! Me går under

(Matt. 8,25)

Ein av dei eigenskapar som er nedlagde og djupt nedarva hjå oss menneske, er *viljen til å hjelpa seg sjølv*.

Før barna er så store at dei talar reint høyrer ein: «Eta søl», eller: «La meg pøva». Ofte ser ein at dei trur seg å kunna gjera det dei voksne gjer, og gjera det like godt om ikkje betre. Og i ten-åra er dei blitt så flinke i eigne augo at dei langt

overgår foreldra, som dei synest er uvitande, gamaldagse og langt tilbake for tida. Og denne eigenskapen tek så vist ikkje slutt med tenåra. Me kan vel alle merka kor det klør i fingrane for å sleppa til når ein eller annan arbeider med eit arbeid som synest vanskeleg. Me trur nemleg at om eg slapp til ville det gå både betre og snarare.

Frå naturen si sida er menneske

innstilt på å hjelpe seg sjølv og klara seg sjølv, utan hjelp eller miskunn frå andre, frå unge år til alderdomen. Det er rett og naturleg, og tidlegare prøvde både foreldre og samfunn å læra dei unge til å bli sjølvhjelpe og uavhengige.

Slik ser det ikkje ut for å vera i vår tid. Det er høgst unaturleg når unge, friske og sterke menneske vil leva på andre sin bekostning. Dei blir ein belastning for foreldre og samfunn, slik me ser og høyrer det i vår sjuke tid, med krav om trygder og tilskot, høgare løner og kortare arbeidstid. Dei krev høgare barnetrygd og meiner at samfunnet har plikt til å syta for ungdomen, ikkje berre med lærdom og skulegonga, men også i fritida, skaffa dei arbeid og ein sorgfri alderdom. Eit slikt samfunn som forstrar søner og døtre som er kravstøre, karakterlause og arbeidssky, og som vil leva stort på andres bekostning, er på undergangen sin veg. I heim og samfunnsliv er det livsnødvendig å eiga karakter og vilje til å hjelpe seg sjølv. Guds ord seier klart at den som ikkje vil arbeida, han skal heller ikkje eta. (2. Tess. 3,10).

Men når det gjeld vår frelse, kan ingen hjelpe seg sjølv, den medfødde legning å klara seg sjølv er tvert om ein stor hindring. Arbeidskyrjer er svært populære i vår tid, men det må me vera klar over at ingen kan arbeida seg til himmelen, for det står skrive at den som held seg til gjerningar, han er under Guds

forbanning. (Gal. 3,10). Les du heile det kap. vil du sjå og kanskje bli overtyda om det. Kanskje du spør: Kva er årsaka til det?

For det første seier Skrifta at *Gud er heilag*, han er rettferdig og sann. Guds ord kan ikkje gjerast om inkje, det står fast i himmelen til æveleg tid. Alt det Gud har sagt skal skje inntil den minste tøddel, seier Jesus i Matt. 5,18. Ingen kan møta Gud og sjå Gud utan han er heilag som Gud, rettferdig som Gud, sann som Gud og elskar som Gud. Det står skrive: Ver då fullkomne, som Far dykkar i himmelen er! (Matt. 5,48). Ingen som har synd og hev gjort synd, og ikkje er fullkommen kjem til himmelen, heller ikkje den som har brote Guds lov og er skuldig overfor Gud. Og Skrifta seier at summen av lova er å elskar Gud over alle ting, og nesten som seg sjølv.

For det andre er mennesket fødd med synd, fedrane sine synder, som den heilage og rettferdige Gud heimsøkjer på barna i tredje og fjerde slektled, og alle har me gjort synd. Der er ingen skilnad, alle har synda og er ærelause for Gud. (Rom. 3,9–28). Tvilar du, og har du tenkt deg til himmelen når du skal døy, så slå det opp i Bibelen og les, tenk over det, og lat livets ord gå til hjarta og samvit. Alle menneske er dømde av Gud, og lever med ein dødsdom over seg, som er evig fortaping borte frå Gud. At Gud er heilag, og at menneske som lever i vantru og forakt for Guds ord er

fortapt alt her og nå, det trur ikkje dei aller fleste menneske i vår tid.

Her har me grunnen til at Gud måtte bli menneske, at Jesus kom i likning med menneske, men utan synd, for å frelsa den fortapte slekta. Han blei gjort til synd for oss, og sona og tok bort verda si synd med eit einaste offer og på ein einaste dag, som skrifta forkynner. Han levde og oppfylte Guds lov til Guds fulle behag, til rettferd for Gud *for kvar den som trur*. Synda er sona, skulda er kvitta. Frelsa er fullført, sa Jesus på krossen. Frelesverket vart godkjendt av Gud då Han reiste Jesus opp frå dei døde. Gud er forsona og nådig, og har vunne seg rett til å tilgjeva synder på jorda for kvar den som kjem til han i anger og tru.

Jesus seier at kvar den som kjem til meg, han blir ikkje vist bort, men vil finna miskunn og få nåde. Han kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han, for Jesus kom ned frå himmelen for å gi liv til kven han vil. Slå opp og les Johannes 6,27 og resten av kap. Slå opp og les, om du vil bli frelst!

Men Jesus seier ogso at Ingen kjem til meg, utan at Faderen hev drege han, utan at dei hev høyrt på Guds ord og lært. Berre den som hører Guds ord, og blir verande i ordet, lærer sanninga å kjenna, og den som gjev sanninga rett i hjarta, han kjem til meg. Og den som Sonnen får frigjort, han vert retteleg fri. (Johs. 8,30–59).

Berre Gjennom Guds ord, på er-

faringa sin veg, ved å gå ut på Guds ord lærer du sanninga å kjenna, og Jesus å kjenna. I ordet her i Matt. sa ein til Jesus: Eg vil fylgja deg kvar du so fer, og Jesus sa til han: «Revane hev hi, og fuglane hev reir, men Menneskesonen hev ingen stad han kan leggja hovudet nedpå». Ein annan ville fylgja Jesus, men ville først gå heim og jorda far sin. Jesus sa: «Fylg du meg, og la dei døde jorda sine døde». Jesus gjekk i båten og læresveina med han. Då kom dei i storm, så dei frykta for å gå under.

Berre den som på reisa over livets hav, som kjem i storm, og ser at dei ikkje klarar deg sjølv, og held på å gå under, som læresveinane her på Genesaretsjøen, ser at dei treng ein frelsar og ropar: Herre frels! me gjeng under. På reisa over livets hav, er det ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud (Les Romarbrevet 3. kap.). Døden er viss for kvar ei skuta som ikkje har Jesus ombord.

Jesus seier: Kalla på meg den dag du er i naud, og eg skal frelsa deg! Prøv å ropa som læresveinane: *Herre frels! Me går under!*

Også ein kristen, ein frelst syndar, kan koma ut i storm på livsferda, stunder då det synest som Jesus sov og ikkje hører. Redninga er den same for oss som for Jesu læresveinar fordum: *Herre hjelp! Me gjeng under!* Jesus spurde: «*Kvi er de so redde? Kor lite tru de hev*».

Amund Lid

Guds usigelige gave

Rom. 1,16–17

I disse to vers åpenbares det hva det i virkeligheten vil si å bli en kristen.

Nemlig ved at jeg gjennom forkynnelsen får høre om hva Gud har gitt meg i Jesus Kristus, og komme til tro på *det*.

Altså, på evangeliet, som alltid taler om hva *Gud* har gjort og gitt. Han har gitt oss det *Han* har gjort!

I det øyeblikk det blir tale om, hva du skal gjøre for Gud, er det ikke lenger evangeliet du hører. En betaler ikke for en gave.

At den som virkelig har fått del i denne gaven, og har fått se hva Gud i virkeligheten har gitt, da Han gav oss Jesus, gjerne vil gjøre noe til gjengjeld, (av dette drives ut) det er en annen sak.

Men det tragiske er alle dem som har begynt på himmelveien, som det heter, ved egen bestemmelse. Og så vet de derfor ikke om noe annet enn hva *de* skal gjøre for Gud. De har bare en forstandsmessig kunnskap om evangeliet, som det som skal gi *kraft til tjeneste, fred, glede osv.* Så er selve det som er gitt oss til frelse og *hvile* blitt et krav. Så går da hele kristenlivet ut på å være prektige mennesker, eller *prektigst mulig*, for fullkomne er jo ingen, sies det. Å, at det bare rett kunne gå opp, at på denne veien, er det nettopp det Gud kre-

ver. Fullkommenhet! Og hva som er enda mere tragisk, er når en tror at en har lykkes på denne veien.

Men så er det bare det, min venn, at Jesus kom ikke for prektige mennesker. Han kom ikke for dem som kunne stille et fint liv til skue. Nei, Han ser tvers igjennom alt dette ytre, og sier. «*I som ligner kalde graver, som utvendig er fagre å se til, men innvendig er fulle av dødningeben og all urenhet!*» (Mt. 23,27) Ja, innsiden, min kjære leser, hva med den? Kan det du finner der, stå for den Hellige Gud? Jesus kom for synderne. For dem det har mislykkes for. Og dypest sett, så gjelder det oss alle. Men det er ikke alle som ser det. Det egenrettferdige menneske ser ikke det og forsvarer seg mot Guds tale og utelukker dermed seg selv fra å komme til sannhets erkjennelse. Men Guds ord sier klart, –» alle har syndet og fattes Guds ære» (Rom. 3,23). Og uten at blod blir utøst skjer ikke forlatelse for synd (Hebr. 9,22). Dette som skjedde da Jesu, altså Guds eget blod, ble utøst, *til forlatelse for verdens synd. Din* synd! Men som nevnt, det er ikke alle som ser sitt behov av dette. Så forkastes Guds frelse. Men hvordan kan noen tenke seg til himmelen engang, når en har forkastet *Guds* vei dit!

Det naturlige menneske, og dvs. det menneske som ikke er kommet til liv i Gud. Det tenker seg naturlig, at det å bli en kristen er å begynne å gjøre noe, noe nytt, noe annet enn før. Og dette læres snart, i den troende forsamling. Men hva hjelp er det i, å legge om livsførselen og begynne å leve «kristelig» dersom du ikke er kommet til liv? Det er enda ikke noen som er blitt kristne ved å forsøke å bli bedre mennesker. Det er ennå ikke noen som er kommet i et rett forhold til Gud på det viset, og det vil heller aldri lykkes.

Du kan lese om Luther, slik han levde som munk, og fastet og ba og strevde med en hel masse såkalte gode gjerninger, som da omsider skulle bringe ham i et rett forhold til Gud. Men til mere han strevde, til mere håpløst ble det. Han ble aldri slik som han skulle og burde være. Og når han hørte om Guds rettferdighet, så var det forferdelig. For han forsto den rettferdig-
het Gud straffet synderen med, og den rettferdighet Han krevde av mennesket. Inntil en dag nettopp de vers som vi leste til en begynnelse, åpnet seg for ham, og han fikk se, at Guds rettferdighet tvertimot var den gave Gud gav synderen ved evangeliet. Noe Gud gav og ikke noe Han krevde. Her så Luther forskjellen på *lov* og *evangelium*. Har du sett det? Det du mangler for å bli stående for den Hellige Gud, nemlig syndfrihet og fullkommen rettferdighet og hellighet, det er

nettopp hva Gud har gitt deg i Jesus! Se på den korsfesta Herre! Se hva *Han* gir! Sitt blod, sin sjel i døden! Det er det som er til frelse for deg. *Ikke* hva *du* gir Ham, men hva *Han* har gitt! Du kunne aldri gi Ham et slikt liv som Han i sin hellighet *må* kreve. Derfor har Han gått denne veien om kors og lidelse, for å frelse det som var *fortapt*. Nemlig, *Synderne!* Du kan ikke fremstille deg for Gud, hellig, ulastelig og ren. Men Han kan! Hans rettferdige liv er en fullkommen gave, og Hans blod er en fullkommen ren-selse fra *all* synd.

Frelst ved troen på den Guds rettferdighet som gis meg i Jesus.

Derfor er det heller ingen frelse uten Jesus. For det menneske som blir stående utenfor Jesus, blir stående utenfor den rettferdighet som er av Gud.

Da forstår vi Jesu ord: «Ingen kommer til Faderen uten ved meg». Og, «jeg er Veien».

Så sier altså Guds ord oss det slik, på tvers av alle våre tanker om godt eller ondt. «Den som har Sønnen (Jesus) han har livet; den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet». Hva har da den som ikke har Jesus? Spørsmålet blir altså *dette ene*: Hvor står så du, i forholdet til *Ham*? Kjenner du Jesus? Er det Han som er ditt håp for evigheten *alene*? Da har du ikke noe å frykte, så lenge du blir *der*!

Einar Kristoffersen

De elendige frelser

Es. 54,11–17

Du arme som er bortrevet av storm, som ingen trøst har funnet! Se, jeg legger dine stener i blyglans og bygger din grunnmur med safirer; jeg gjør dine murtinder av rubiner og dine porter av karfunkelstener og hele din ringmur av dyre stener. Og alle dine barn skal være lært av Herren, og dine barns fred skal være stor. Ved rettferdighet skal du bli grunnfestet; vær langt fra angst for du skal intet ha å frykte, og fra redsel, for den skal ikke komme nær til deg! Se, slår de

seg sammen mot deg, så er det ikke fra meg; de som slår seg sammen mot deg, skal falle i striden mot deg. Se, jeg skaper smeden, som puster i kullilden og lager et redskap til sin gjerning, og jeg skaper en ødelegger til å skade. Intet våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med deg, skal du få domfelt; dette er Herrens tjeneres arv og den rett de får av meg, sier Herren.

Bibeltimer på kassett

Følgende bibeltimer på kassett kan fås kjøpt ved henvendelse til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset. Det er en bibelt. på hver side på 45 min. De koster kr. 30,- pr. stk. pluss porto.

Svein Berglund:

Emne: Vekter hvor langt på natt? 2 timer. – Vår hjelp i striden bliv. – Luk. 5.

Odd Dyrøy:

Emne: Under loven eller under nåden. – Sjå det mennesket, – Vekst i kristenlivet. – Synda – det den gjev. – Evangeliet – kva det gjev. – Eg vil sjå blodet og gå forbi – Kan ein vera kristen utan å vite det? – Kva er fornying?

Andreas Bø:

Emne: Særlege kjennetegn på sann og falsk lære. – Daglig fornyelse.

Amund Lid:

Emne: Er eg ein kristen? – Lever eg som ein kristen? – Å leva under lova. – Å leva under nåden. – Kom ihug kona åt Lot. – Det fyrste menneske. 1 Kor. 15. – Det andre menneske. – Livets rot 1 Kor. 13/1 Joh. 4.

Reidar Linkjendal:

Emne: Våkn opp du som sover. – Den rike mann og Lazarus. – Se, Han kommer. – Rettferdiggjørelse. – Frelsesvissitet. – Mitt rike er ikke av denne verden.

Godtfred Nygård:

Emne: Dei to paktene. – Brødet frå himmelen. – Kveldsmøte Solborg 1987.

Einar Kristoffersen:

Emne: Guds rikes komme. – Den blinde ved veien. – Mt. 16,13–17.

Møtevirksomheten 1. halvår 1988

Odd Dyrøy:

19.-31.01	Vestnes
9.-14.02	til disp.
16.-21.02	Fitjar
1.-13.03	Møre og Romsdal
Påskens	Tysvær og Karmøy
12.-17.04	Sogn
23.4	Styremøte
26.4-01.5	Randaberg
03.-08.5	Suldal

Sven A. Berglund:

05.-24.01	Møre og Romsdal
26.-31.01	Stord
2.-14.02	Møre og Romsdal
16.-21.02	Tørvikbygd
1.-13.03	Møre og Romsdal
15.-20.03	Sverige
Påskens	Sannidal
5.-10.04	Østfold
23.04	Styremøte
12.4-1.05	Møre og Romsdal

Einar Kristoffersen:

5.-17.01	Telemark og A. Agder
26.1-7.02	Namdal
16.-21.02	Telemark og A. Agder
23.-28.02	Varhaug
8.-13.03	Fræna
15.-20.03	Ellingsøy
Påskens	Randaberg, Nær- bø og Varhaug
12.-17.04	A. Agder og Tele- mark
19.-24.04	Stavangeromr. og Jæren
3.-8.05	Avaldsnes

Reidar Linkjendal:

19.-24.01	Dimmelsvik
16.-21.02	Randaberg
	Steinsdalen etter avtale
15.-20.03	Elnesvågen
25.-27.03	Vestfold
Påskens	Bygland
23.04	Styremøte

Oddvar Lønnerød:

16.-21.02	Østfold
	Setesdal etter avtale
	ellers til disp

Håvar Fjære:

Påskens	Steinsdalen og Tørvikbygd
	ellers til disp

Amund Lid:

Til disp.

Andreas Bø:

Til disp.

Godtfred Nygård:

Til disp.

Sangen om Jesus

- 1) *Nå vil jeg synge en sang om Jesus
Min kjære frelser og beste venn.
Han selv er med under pilgrimsferden.
Til sist Han tar meg til himlen hjem.*

  - 2) *Han svikter aldri så lyder ordet.
Han er den samme fra dag til dag.
Min trøst er Jesus, ja soningsblodet.
I alle synder og nederlag.*

  - 2) *Den som har sønnen han har og livet.
Se det er ordet ifra Guds munn.
Han for min brøde seg selv har givet.
Og Han er synderens ankergrunn.*

  - 3) *Når jeg er nede i dype daler.
Og mørket omhyller sjel og sinn.
Jeg merker Jesus at Han kan høre
Om ei et ord kommer fra min munn.*

  - 4) *Ja det er nok det som Jesus gjorde.
Ei mer skal gjøres til frelsen, nei.
Bli du i Jesus så sier ordet.
Da vandrer du på den smale vei.*

  - 6) *Å det er salig å ha en frelser.
I med og motgang så er Han nær.
Med åpne armer så mild og kjærlig
Han hvisker: Nåden er nok for deg.
Av Ragna Brentøy.*
-